

ligt om den forrige Regerings Evne, og om hvordan Arbejdsløsheden voksede under dens Regeringstid.

Næst disse Betragtninger fremsatte den højtærede Statsminister nogle Betragtninger over Arbejderne i øvrigt og kom til det Resultat, at Socialdemokratiet havde et mægtigt Ansvar, fordi der arbejdedes for lidt, fordi man ansporede Arbejderne til ikke at udnytte Arbejdskraften fuldt ud. Jeg spørger: Hvor og hvornaar har Socialdemokratiet givet saadanne Anvisninger? Det vilde dog være af Interesse, naar den højtærede Statsminister optræder her med voldsomme Overfald paa Arbejderne, paa Fagforeningerne, paa Socialdemokratiet, blot at have et lille Fingerpeg om, hvor og hvornaar Socialdemokratiet har givet slige Anvisninger, som man beskylder det for. Jeg har i hvert Fald aldrig gjort det, saa længe jeg har været i Ledelsen for mit Parti. Jeg har derimod holdt Hundreder af Taler, hvori jeg har sagt, at det gælder om at bestille det mest mulige, at faa Produktionen forøget for at faa det bedst mulige Udbytte baade for Arbejderne og for Samfundet. Men naturligvis indenfor de Grænser, som sættes af Sundhedshensyn og andre lignende Hensyn, som heller ikke bør tilsidesættes. Thi, som alt sagt, Arbejderne er ikke døde Ting, Arbejderne er ikke villieløse Maskiner, og de har ogsaa et Hensyn at tage baade til sig selv og til deres Familie. De er i Forvejen belastet nok med Udsigt til Ulykker og Ødelæggelse af Helbredet. De smukke Ord, som Venstre skrev i Betænkningen til Invalideloven af 1921, bør ikke gaa i Forglemmelse, de smukke Ord om, hvor pine- og byrdefuldt det var netop for dem, der havde de kroniske Sygdomme, at komme Livet igennem, dem, som man derfor vilde tildele den kongelige Gunst at faa 800 Kr. om Aaret i Invalidere, det, der nu skal nedsættes til 540 Kr. Denne Risiko for kroniske Sygdomme og Ulykker under Arbejdet er Arbejdernes ganske alene. Den har Aktionærerne ingen Del i, de kan i værste Fald risikere at miste nogle af deres Penge, men Ulykkerne, Ødelæggelse af Førlighed og af Helbred og dermed af Hjemmets Opretholdelsesmuligheder, de er Arbejdernes alene, og det er vel ikke urimeligt, om Arbejderne ogsaa tager et skønsomt Hensyn hertil under Ud-

øvelsen af deres daglige Gerning. Men der er aldrig fra mit Partis Side givet Anvisninger i Retning af, at man skulde arbejde saa lidt som muligt. Om den højtærede Statsminister skulde have særlige daarlige Erfaringer med dovne og uduelige Folk paa sin egen Gaard, det ved jeg ikke (*Statsministeren* [Madsen-Mygdal]: Nej). Det glæder mig at høre, at saadanne Erfaringer har den højtærede Statsminister ikke en Gang, saa har han overhovedet intet at støtte sin Paastand paa. Derfor var alt i alt denne Tale, saaledes som jeg begyndte med at sige, en overmaade udfordrende Tale overfor Arbejderklassen og intet andet end en Tale, der søger at lægge den for Had, ganske i Modstrid med den kønne Vending i Talen i Torsdags i forrige Uge: at det var jo ikke Kamp mellem Klasserne, vi skulde tilstræbe. Jeg gentager det: Denne Regering har indledet det største Stykke Klassekamp, som nogen Sinde er indledet i vort Land.

Pürschel: Jeg vil først, henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg. Jeg forstaaar saavel af hans som af den højtærede Statsministers Udtalelser, at den lille Tale, jeg holdt i Gaar, er taget mig meget unaadigt op af det højtærede Regeringsparti. Jeg vil stræbe at bære dette som en Mand.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg sagde, at det konservative Parti ikke paa et eneste Punkt har virket til at faa lavere Udgifter. Om denne Udtalelse skal jeg nøjes med at sige, at den er positivt urigtig, og at det ærede Medlem ved nærmere Eftertanke ikke kan være uvidende herom.

Naar det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg dernæst sagde, at jeg stillede mig Side om Side med det ærede Medlem Hr. Stauning med Hensyn til, at man ikke maa røre ved den sociale Lovgivnings faste Takster — saaledes opfattede jeg det, jeg haaber, det er rigtigt opfattet —, saa vil jeg blot anbefale det ærede Medlem at læse min Tale igennem, og hvis jeg skulde vove en Antydning af Kritik i denne Forbindelse, skulde det være den, at jeg kunde have ønsket, at det ærede Medlem havde gjort det, inden han gav sig til at polemisere mod en Ting, som ikke er sagt.

Til det ærede Medlem Hr. Stauning skal